

Det begyndte en nat, mens jeg lå ved kaj. Hundrede lamper oplyste havnen som en gigantisk operationsstue. Kranerne løftede containerne af mig, og jeg kunne mærke, hvordan jeg langsomt hævede mig op af vandet for hver container, de fjernede. Det var en følelse, jeg kendte og normalt elskede, men ikke denne nat. Jeg kiggede ned langs kajen. Der var ingen mennesker, end ikke en rotte var der at se nogen steder. Jeg burde være lykkelig og lettet, men jeg følte mig pludselig helt alene i verden. I gamle dage var der mindst 50-60 mennesker på mig, når vi lossede og sejlede, nu var der seks, og de talte et sprog, jeg ikke forstod. Dengang var min kaptajn min ven. Han kendte mig, og jeg kendte ham. Vi styrede sammen i fællesskab, uden at vi behøvede at sige noget til hinanden. Drejede han styrbords, korrigerede jeg måske en anelse, hvis jeg kunne fornemme, at bølgerne ville det anderledes. Jeg havde en dyb forståelse af havet, og jeg var sikker på, at havet forstod mig. Når vi sejlede om morgenen og det var vindstille efter en lang nats sejlads og solen begyndte at lune vores kolde lemmer, lod vi os ligesom bare glide af sted...

Men det er ikke kun lastning som har ændret arbejdsgangene. Det er også selve finansieringen af lasten som ændrede sig med globaliseringen:

Jeg havde altid følt mig beslægtet med tidligere tiders skibe, med fortidens karavaner. Ekspeditionerne, som opdagede nye kontinenter. Vi var blot de største og seneste bærere, et sidste led i en tusindårig gammel slægt.... Folk ventede måneder og år på vores hjemkomst og sendte inderlige bønner til Gud om, at vi ikke sank eller blev røvet undervejs. For at eliminere den risiko fandt nogen på at sælge fragten til en lavere pris, inden vi var nået hjem, endda inden vi var taget af sted. Derved kunne ejerne finansiere det hele og sikre sig et mindre overskud uden risiko. Ejerne solgte risikoen fra med disse fremtidige handler, som kom til at hedde "futures". Det virkede uskyldigt, endda logisk, men det var forkert. Jeg kunne mærke det allerede dengang... Vores ejere blev ligeglade med os, og derfor var der ingen begejstring, når vi vendte hjem efter måneder på havet. Kun de få, der havde spillet på vores hjemkomst, var lettede, men for de fleste betød det ingenting. Knap havde de løftet containerne af os, for vi skulle af sted igen.

Dernæst beskriver "skibet", hvordan man tidligere handlede med hinanden. At man handlede med hinanden, fordi man producerede forskellige varer rundt omkring i verden. Varer som var eftertragtet et sted, fordi man netop ikke producerede dem. Den handel annullerede globaliseringen, fordi det ikke var særlige varer der blev købt og solgt. Der var ingen forskelle.

Det var det, jeg tænke over den nat ved kajen, at der ingen forskelle var længere. Hvorfor fragte ting fra den ene ende af verden til den anden, når alt er det samme? "Futures" forvandlede udvekslingen af forskelle til kvalitetsløse transaktioner. De bredte sig snart til landbruget, til kornproduktionen og måden, kornet blev kategoriseret og solgt på, inden det var høstet, så man også her eliminerede risikoen, denne gang var det ikke pirater og orkaner, man ville slippe for, men for meget eller for lidt regn eller sol, vind, insektsværme og sygdomme. Kornet kom ikke længere fra bestemte gårde med hver sin særegne kvalitet og smag, men blev blandet sammen. Det var slet ikke korn længere, men et investeringsobjekt. Ingen opdagede det, kun vi mærkede det. Snart var alle ligeglade med, om det regnede eller solen skinnede, for kontrakterne fjernede forskellene og reducerede alt til strømme af ind- og udbetalinger. Det er sådan, man ser livet, når man er deprimeret, og det var sådan, jeg så mit liv den nat ved havnen... Alle var ligeglade med varerne. Det var bare penge og risiko, det kunne være det ene eller det andet, det var lige meget.

Globaliseringen og "futures" ændrer også livet for "skibet":

Når vi ankommer med 18.000 containere fyldt med varer, er der ingen fest længere. Containerne bliver losset om natten langt fra byerne på anonyme og mennesketomme pladser. Ingen begejstrede børn løber os i møde, for alle har set, hvad vi bringer med os: crap til Tiger-butikkerne, mellemøstlige puder fremstillet i Kina, små borde, stole, tv og hårde hvidevarer, som er lavet til at gå i stykker efter få år, alt, hvad der findes,

alt, hvad du kan se omkring dig. Det hele er lavet i Kina og fragtet af os. Alt er ligegyldigt. Vi har fuldendt vores egen død... Mit liv blev aldrig det samme efter den nat ved kajen. Hver gang jeg hørte en høj lyd, var jeg sikker på, at der var hul i mit skrog og vi var på vej mod bunden af havet. Jeg tænkte gysende på alle de skibe, som lå et sted dybt nede på havets bund, som vi passerede henover. Om natten sov jeg uroligt og sporadisk, for jeg kunne mærke rusten gnave i mig. Jeg kunne mærke, hvordan mine stålvægge blev tynde og porøse som papir. Dykkerne, som inspicerede min underdel og køl, talte lavmælt sammen, når de korn op igen. Der var ikke den afslappede og hyggelige stemning, som der plejede at være. Folk kiggede ikke beundrende på mig længere, men med medlidenhed, endda foragt. Jeg følte ingen glæde ved at være containerskib længere.

Og til sidst går det med "skibet" som mange andre skibe:

På et tidspunkt hørte jeg kaptajnen sige navnet på en ny destination: Alang. Først tænkte jeg, at det ville være rart med lidt variation. Måske ville de skåne mig på mine gamle dage med en mindre belastende rute... Efter nogle dage ankom vi til et sted, hvor en gul dis hang ubevægelig over et roligt lilla hav. På en enorm strand lå tusinder af mere eller mindre adskilte skibe. Rustne metalskeletter stak op af sandet som groteske statuer. Jeg vidste med det samme, at dette var en dødsstrand. Et sted for smerte og tortur. Jeg ligger nu på land. De har afstivet mig med et interimistisk træstativ. Varmen er ulidelig. Små barmavede indere med beskidte turbaner kravler rundt på min krop, hamrer på mig og brænder mig med primitive skærebrændere. De skar min bov åben i går, og i dag er de gået i gang med selve skroget. Jeg forsøger at lade de dele, de skærer af, falde ned på dem, så de kommer mest muligt til skade. Jeg har fået ram på nogle stykker. Selvom et par af dem er blevet invalideret og resten aflivet må kravle rundt på alle fire i Mumbais beskidte gader, er det, som om det ikke gør indtryk på dem. De skriger knap, når jeg knuser deres ben, hænder eller rygge. De fortsætter bare uden at sige noget som små enfoldige, brune pissemyrer. Jeg tænker nogle gange over, hvordan de har gjort sig fortjent til dette gudsforladte hul.

(Fra Kaspar Colling Nielsen: Dengang dinosaurerne var små. 2019)